Od autorky bestselleru *Kroniky prachu*

LIN RINA

LIMEA

POSLECHNE PRAVIDLA,
NEBO SVÉ SRDCE?

FRAGMENT

Limea

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lin Rina

Limea – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LIMEA

LIN RINA

LIMEA

FRAGMENT

Translation © Barbora Špundová, 2021
Copyright © Drachenmondverlag, 2019
Cover design © Marie Graßhof, 2019
Illustrations © Verena Göller, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-5304-2
ISBN e-knihy 978-80-253-5443-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5444-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5442-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Pro Leni

Protože překonáváš konvence a navzdory strachu
z budoucnosti odvážně kráčíš svou cestou.

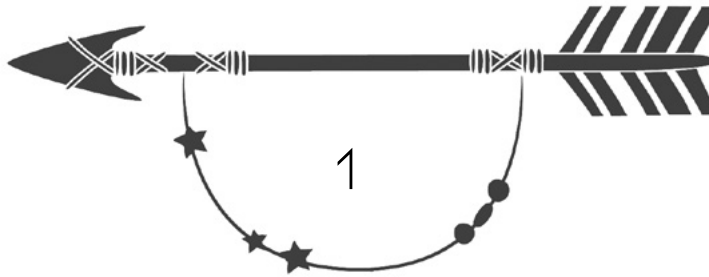

1

CO VYPLAVILO MOŘE

To ráno bylo pošmourné, neboť předcházející noci zuřila bouře. Moře mě přivítalo neklidným burácením a ve vzduchu viselo sotva znatelné napětí.

Dnes se něco stane. A nebude to nic dobrého.

Ale možná, že si to jen sama přeji.

Vztek a frustrace mi po celou noc nedovolovaly usnout a teď jsem seděla na útesu, pláž na dosah ruky, a stále ještě jsem se zlobila. Hlava mě bolela po probdělé noci a slzách, které jsem ke své ostudě prolila.

Včera byl jeden z nejčernějších dnů mého života. A přitom všechno začalo tak nadějně, den prozářený sluncem a radostnými myšlenkami.

Aisek a Milla mi jako překvapení vyzdobili rám okna modrými květy. Matka mi na oslavu upekla ke snídani sladký chléb a podařilo se jí směnit pro mě nový šátek. Byl z režné látky v hnědých a zelených tónech, velmi prostý a nenápadný. Typický pro naši kastu.

Bývala bych si přála modrý, v mé oblíbené barvě. Ale něco takového by se u mě příliš dlouho neohřálo a nikdo nepřichází rád o své dárky k narozeninám ve prospěch někoho z vyšších kast. Jakmile by se někomu z nich zalíbil, sebrali by mi ho. Tak je to vždycky.

A Mareice, té zatracené potvoře, se skutečně podařilo mi tímhle chováním vyšších kast pokazit celý den.

I když já jsem se taky zachovala obzvlášť hloupě. Proč jen jsem ten stříbrný řetízek s třpytivým přívěskem musela tak nepokrytě nosit před zraky všech? Matka mi říkala, že si ho mám schovat, stejně jako ho schovávala celé ty roky ona. Dala mi ho potají, když už byla Milla pryč z domu.

Kdysi tenhle šperk dostala k plnoletosti od své matky, stejně jako ona zase od té své. A teď jsem ho dostala já.

A hned jsem o něj zase přišla. A ještě ke všemu mi ho vzala Mareika, ta zlodějská, nenechavá potvora z horní kasty.

Taková hanba pro mou rodinu!

Jedinou útěchou mi bylo, že Mareika do vínku nedostala ani jeden jediný talent a s plnoletostí bezpochyby o své místo ve vyšší kastě přijde. Alespoň jsem v to doufala.

Teď jsem si ale zlostí rvala vlasy. Jenže nemělo smysl si nad tím dál lámat hlavu. Stříbrný řetízek je pryč a já se budu muset podvolit zákonům.

Ale tak moc mě to štvalo!

A tím se mé myšlenky stočily opět zpátky do kruhu.

Zvedl se čerstvý vítr a odvál mi pramínky vlasů z tváře. Voněl solí a čistotou.

Rozvážně jsem se zvedla a postavila se proti němu. Tahal mě za paže i prsty a svrběl mě na kůži. Snažila jsem se zaměřit svou pozornost jen na ten pocit, nechat všechny ty těžké myšlenky odvát větrem, a konečně jsem se mohla klidně nadechnout.

Bylo chladněji než předchozího dne. To jsem cítila zcela zřetelně.

Léto se nezadržitelně chýlilo ke konci. Blížil se podzim. Brzy se k ostrovu přiženou studené bouře a potom nastane zima.

Já jsem se na zimu těšila. Právě studené roční období vynáší mé schopnosti na světlo ještě zřetelněji než jiné.

Tenhle rok to všem ukážu, teď jsem totiž plnoletá a Rada starších mě bude sledovat.

Neměla jsem strach. Budu lovit jako mistryně, chlad a špatný výhled využiji ve svůj prospěch, budu sledovat stopy, za sebou však žádné nezanechám.

Ať jen Rada vidí, že jsem toho hodna a že mé výkony odpovídají něčemu víc, než je místo v jedné ze středních kast. A brzy nato začnu šplhat vzhůru a získám to, co si zasloužím, to, čeho jsem dosáhla v potu tváře.

Na rty se mi vloudil úsměv, bříška prstů se dotkla kroužku na levém ušním lalůčku, ke kterému se, doufejme, brzy přidají dva další.

Hrdě jsem seskočila z útesu dolů do bílého písku a přistoupila blíž ke zpěněným vlnám nekonečného moře.

Svítání pokročilo a i mé myšlenky se projasnily.

Možná, že dnešní den nebude až tak špatný.

Nekonečně dlouho jsem stála na pláži, prsty u nohou zaryté hluboko v písku, a sledovala jsem vycházející slunce. Jeho paprsky prohřívaly mou kůži a šimraly mě na špičce nosu.

Když jeho záře zesílila, sklonila jsem hlavu a rozhlédla se po pláži.

Rozprostírala se v měkkém oblouku směrem k západu a kousek ode mě ji přerušovalo cosi tmavého, co upoutalo mou pozornost.

Překvapeně jsem zaostřila a pozorovala něco, co na pláž vyplavily vlny.

Že by to byl kus dřeva? Ne, tohle není na dřevo dost tuhé.

Nechala jsem se vést svou zvědavostí a automaticky začala klást jednu nohu před druhou. Jestli je to ryba, tak musí být obrovská. Možná by se dala směnit za ovci, jestli je takhle velká.

Čím víc jsem se blížila, tím jasněji jsem viděla, co se to tam ve vodě houpe. Člověk. Zatraceně!

Polekaně jsem se rozeběhla a pak se zarazila tak náhle, že jsem poslední úsek sklouzla, až se písek rozstříkl do všech stran.

Ve vodě přede mnou ležel muž. Od krku až k patám oblečený v černém. Byl obrovský, větší než jakýkoliv muž, kterého jsem kdy viděla. Ramena měl široká jako dospělý býk, paže silné jako kmeny

stromů. Jeho vlasy měly barvu písku a rozprostíraly se mu kolem hlavy jako zářící věnec.

Nevěřícně jsem zatřepala hlavou.

Tohle byl cizinec, o tom nebylo pochyb.

Se sousedním kmenem Soketů jsem zatím měla jen málo co do činění, ale bylo nemyslitelné, že by tenhle muž patřil k nim. Bývala bych si ho všimla. Takového člověka nejde přehlédnout a slyšela bych, kdyby si o něm ostatní povídali.

Jak jen může být někdo tak velký?

Přestože se nehýbal, vyzařovalo z něj něco nebezpečného. Působil jako velká šelma. Nebo jako bojovník.

Byl mrtvý?

Jednou už jsem utopence viděla. Před třemi lety našel Aisek v zálivu jednoho kluka z kmene Soketů. Pohřešovali ho už několik dní a byl strašně napuchlý a bledý jako medúza, se sítí modrých žil po těle.

Tenhle muž ale s tehdejším chlapcem neměl nic společného. Tenhle vypadal spíše jako někdo, koho přepadla dešťová přeháňka nebo si šel brzy ráno zaplavat.

Rozvážně jsem přistoupila ještě o pár kroků blíž a opatrně si klekla k jeho hlavě. Pozorně jsem hleděla na jeho nehybnou tvář a pokoušela se rozpoznat, jestli ještě dýchá. Rty měl stažené do zlostné linky, i jeho vysoké čelo nad světlým obočím působilo zamračeně.

Vzhledem k tomu, že se jeho trup ještě zpola houpal na vodě, se dalo stěží říct, jestli se zvedá a klesá, nebo jestli je to jen příboj.

Jednou rukou jsem si odhrnula vlasy za krk a sklonila se k němu blíž. Muž sebou mírně trhl, nebo jsem si ten pohyb možná jen namlouvala. Že bych viděla nádech?

Už jsem chtěla přiložit své ucho k jeho ústům, abych se přesvědčila, když se mi uvolnil pramen vlasů, sklouzl dopředu a dotkl se cizincovy tváře.

Muž zareagoval tak rychle, že jsem nestihla ani vykřiknout.

Jeho ruce bleskově vystřelily nahoru, popadly mě za ramena a krk a vyhodily dopředu. Svět se kolem mě zatočil a já najednou ležela přitisknutá do písku, nad sebou obří černou postavu toho cizince.

Bránila jsem se, zmítala sebou, kopala nohama, snažila se rukama uvolnit jeho stisk na mém týle, jak mě stále silněji tiskl k zemi.

Nemohla jsem popadnout dech. V hlavě mi šuměla panika a bránila mi křičet. Do ucha a do nosu se mi dostal písek. Mokrý, lepivý písek.

Celé to trvalo jen několik okamžiků, které však působily jako věčnost, až má noha trefila útočníkův trup, načež mě pustil stejně náhle, jako mě předtím popadl.

Na nic jsem nečekala, okamžitě jsem vyskočila na nohy a odstoupila tak, aby mezi námi byla vzdálenost alespoň tří kroků. Spěšně jsem si setřela písek z obličeje, prudce dýchala, abych se znovu uklidnila, a ani na moment nepouštěla toho obra z očí.

Klečel napůl ve vodě, vlasy měl přilepené v obličeji, při nádechu v něm chrčelo, jako po dlouhém běhu, a ruce si křečovitě tiskl k boku. Čelisti měl sevřené. Avšak ne hněvem. Spíš to vypadalo, jako by měl bolesti.

Přestože jsem ho zasáhla nohou, tím to zcela určitě nebylo.

Opovržlivě na mě civěl šedivýma očima, jasnýma jako stříbrný štít.

Pak se znenadání zhroutil, přepadl dopředu, opřený o jednu ruku, zatímco druhou si dál tiskl k boku. Mezi prsty mu prosakovala krev.

Opatrně jsem k němu přistoupila o krok blíž, přestože můj rozum nahlas křičel, ať to nedělám. Z toho muže vyzařovalo násilí i ochota ho použít.

Ztěžka jsem polkla, sebrala veškerou odvahu a napřímila krk.

V podstatě bych odtud měla co možná nejrychleji zmizet, zburcovat Radu a o naplavenci ji informovat. Ale já jsem nemohla.

Hněv vůči Radě a jejím zákonům ve mně hlodal celou noc a já zatím ještě nebyla připravená se jí znovu beze vzdoru podvolit. Tenký hlásek v mé hlavě volal po rebelii.

Možná, že to byl právě tenhle tenký hlásek, který mě zadržel. Nebo soucit?

Tento muž přišel ze světa, který jsem neznala, a ocitl se ve světě, jenž mu byl cizí. Byl sám, zraněný a vyčerpaný natolik, že se nedokázal ani udržet na nohou.

Přistoupila jsem k němu ještě blíž a sklonila se nad jeho zraněným bokem, abych si prohlédla ránu.

Všiml si mě a ohnal se po mně.

Tentokrát jsem byla připravená, vyhnula se ruce, kterou vystřelil, a na zátylek mu vlepila káravý pohlavek. Jen ať si nemyslí, že snad on je tu ten, kdo má navrch, jen proto, že mě předtím nachytal v nestřežené chvíli.

S očima vytřeštěnýma úžasem se na mě podíval. S tímhle zjevně nepočítal.

Skvělý pocit!

Pokusila jsem se působit panovačně. Zatáhnout břicho, vystrčit prsa, hlavu vytáhnout do výšky. „Ukaž mi to zranění!“ rozkázala jsem mu a ukázala prstem na jeho bok.

Nereagoval, jen na mě dál zíral. Jeho šedé oči si mě nedůvěřivě měřily shora dolů.

„Haló!“ zvolala jsem, když se jeho pohled na můj vkus příliš dlouho zastavil na mých nohách.

Jeho soustředění se bleskem obrátilo zpět k mému obličeji.

Je možné, že mi vůbec nerozumí? Že by se v jeho světě mluvilo jinou řečí?

Znovu jsem ukázala na jeho bok. Mezi prsty mu stále ještě prýštila jasně rudá krev, stékala mu po hřbetu ruky a pomalu odkapávala do písku.

Ta rána musí být hluboká. Jak může být čerstvá? Může kvůli ní vykrvácet?

Zhluboka jsem se nadechla. „Chci ti pomoct," řekla jsem mu a do mého hlasu se přimísila shovívavost. Když jsem ho viděla tak silně krvácet, bylo mi ho líto.

„Já ale o tvou pomoc nestojím!" zavrčel muž skrze zaťaté zuby a pokusil se napřímit.

Teď jsem byla zaskočená. Takže jazykem to nebylo, když se zdráhal reagovat.

„Ale budeš ji potřebovat," odvětila jsem přísně a pokusila se skrýt své překvapení. Odhodlaně jsem ho uchopila za paži, abych mu pomohla se zvednout.

Odstrčil mě od sebe, takže jsem tvrdě dopadla na zadek. Tentokrát však bez oné brutality, kterou jsem z něj cítila předtím. Jeho síly se zřejmě tenčily. Měl by urychleně vylézt z té studené vody a někdo by mu měl tu ránu obvázat.

Vztekle jsem se sebrala. Mé nitro se vzbouřilo, z očí mi vystřelila jiskra hněvu. Takový pitomec! Bylo zjevné, že se sotva udrží na nohou. Copak chce umřít sám tady na pláži?

„Tak dělej, zvedni se!" sykla jsem na něj. „Zvedni se a choď, když to tak dobře umíš, že si můžeš dovolit odmítnout mou pomoc."

Temně a vzdorovitě na mě dál civěl, čelisti sevřené v takové křeči, že jsem slyšela, jak skřípe zuby. Paže se mu začaly viditelně třást, jakmile se napjal, aby se přede mnou zvedl. Námaha byla takřka cítit ve vzduchu, zasupěl a znovu se svalil o kus dál.

Když mu navzdory chladnému vzduchu na čele vyskákaly perličky potu, znovu jsem k němu přistoupila. Pomaleji než předtím. Nechtěla jsem ho opět polekat. Vypadal zubožene, jako šelma stažená z kůže, a já polkla knedlík v krku. Teď už se po mně cizinec neohnal, sotva dokázal zvednout hlavu a stále znovu padal k zemi.

Rychle jsem se sehnula pod jeho paži, o kterou se opíral v písku, a chytila ho kolem pasu. Protože jestli spadne, nedokážu jeho váhu dostat zpátky nahoru.

Zahákla jsem své prsty za opasek jeho kalhot a celou svou silou se vzepřela. Paty se mi zaryly do mokrého písku, přesto jsem ničeho

nedosáhla. Ten muž byl ještě těžší, než jsem čekala. Ani jednou nezaprotestoval, jako by jeho odpor byl už zlomený.

Zhluboka jsem se nadechla, zaryla prsty ještě silněji do jeho oděvu a podařilo se mi ho postavit. Zřetelně jsem cítila, že se o mě opřel, abych ho mohla snadněji vzepřít, dokonce se pokusil postavit na nohy.

Chvíli trvalo, než se mu to podařilo, a společně jsme se vyškrábali pořádný kus po pláži. Když jsme dosáhli travnaté země, která na ni navazovala, šlo to už o poznání snáz.

Ruce se mi však začínaly třást námahou a kolena mě bolela, jako by se pod tou tíhou měla každou chvíli podlomit. Probdělá noc se projevovala výrazněji, než jsem čekala, a tenhle cizinec byl zatraceně těžký.

Neexistovalo příliš mnoho míst, kam bych ho mohla dovést, aniž by nás někdo zahlédl, a která by se nacházela dostatečně blízko.

Zvedla jsem hlavu, nechala ranní vítr, aby mi odvál vlasy z tváře, a pohledem jsem přehlédla po světlých dunách za námi, podél pobřeží k jižním útesům. Tam se nachází jeskyně, díry v ostrých skaliskách, které vítr a mořské podnebí po staletí hloubily do útesů. Jen zřídka tam někdo chodí, protože tam není co sklízet nebo lovit. Tedy místo pro mé potřeby jako stvořené.

Měla jsem pocit, jako bychom se přes louky vlekli několik hodin, než měkkou půdu pod našima nohama vystřídala skaliska. Cizinec zachroptěl, svalil se na stranu a já vyděšeně vyjekla. Přestože jsem se ho snažila pevně držet, vyklouzl mi a tvrdě dopadl na zem.

„Zatraceně!“ zaklela jsem a sklonila se k němu dolů. „Žiješ ještě?“ Můj hlas zněl úzkostlivěji, než by mi bylo milé. V životě jsem ještě moc umrlců neviděla a netoužila jsem po tom, mít tu jednoho před sebou.

Chlap jako hora zavrčel a s vypětím všech sil ke mně obrátil svou tvář. „Přestávka,“ vyrazil ze sebe a já horečnatě přikývla.

Mezi prsty mu z rány na boku dál prosakovala krev. Na okamžik jsem fascinovaně zírala na tu temnou tekutinu. Než jsem se

dokázala odpoutat pohledem, v břiše se mi rozšířila panika. Jestli to takhle půjde dál, tak mi tady vykrvácí.

Třesoucími se prsty jsem si z boků odmotala šátek, který jsem dostala teprve včera od své matky, a rozvinula ho. Jako obvaz nebude právě ideální, ale každopádně to bude lepší než nepodniknout vůbec nic.

„Sundej tu ruku z rány," přikázala jsem mu, když jsem se chystala ovázat šátek kolem jeho těla, a doufala jsem, že se do mě znovu nepustí, jakmile se ho dotknu. Pohlédl na mě skelnýma očima, nebránil se, jen velmi pomalu zvedl rudou, zakrvácenou ruku, která se odlepila od temné látky jeho košile. Zasupěl, jak se nadzvedal v zádech, abych se dostala pod něj, a když se mi nakonec podařilo prozatímní obvaz utáhnout, snažil se potlačit bolestivé vzdechnutí.

Když jsem pak cípy šátku vázala na pevný uzel, ztěžka oddechoval, rozpálené čelo přitiskl na studený kámen na zemi a jazykem si přejel po rtech vysušených slanou vodou.

„Zůstaň ležet, za chvíli budu zpátky," oznámila jsem mu, obešla jeho tělo a seskočila z výběžku dolů na travnatou plochu. K nejbližšímu prameni, jichž tu ze skalisek vyvěral bezpočet, to bylo jen pár kroků. Zpoza opasku jsem vytáhla nůž a odřízla z jednoho keře velký list, abych ho naplnila vodou. Prsty jsem měla zalepené krví.

Opatrně jsem se s listem vrátila k cizinci, který se s hekáním převalil na záda a sledoval mě jako v horečce.

„Pij," poručila jsem mu a přidržela mu list u úst tak, že stačilo, aby polykal, a nechávala mu vodu pomalu stékat mezi rty.

Podle polohy slunce jsem poznala, že ráno ještě nepokročilo tak daleko, jak jsem se domnívala. To jen čas se tak trýznivě vlekl a mě z namáhavého podpírání bolelo celé tělo.

Pokožku jsem měla lepkavou potem svým i cizincovým.

Nervózně jsme se rozhlédla po travnaté pláni, kterou jsem odtud přehlédla celou. Současně to ovšem znamenalo, že i nás musí být vidět na míle daleko. A to nebylo vůbec dobré.

Nervózně jsem si pohrávala s uvolněným cípem své náprsenky a čekala jen na to, až se cizincův dech trochu zklidní a přestane tolik chrastit.

„Pokračujeme," oslovila jsem ho a podala mu ruku, abychom se společnými silami dostali znovu na nohy. Nezeptal se, kam ho vedu – samotné mluvení ho zřejmě stálo příliš mnoho sil.

K jeskyním vedla úzká pěšina vytesaná do skalní stěny. Ta přímo vedle nás padala dolů do hloubky, kde příboj roztříští všechno, co se mu dostane do spárů.

Posledních několik kroků jsem cizince za sebou už musela téměř táhnout, v neustálém strachu, že by mohl klopýtnout a stáhnout nás oba dolů do propasti. Z tohoto pohledu jeskyně možná přece jen nebyly nejlepší nápad.

„Zůstaň vzhůru a snaž se mi pomoct," prosila jsem toho obra úpěnlivě. „Prosím!" zařvala jsem do burácení vln pod námi, které se tříštily o skaliska, a z posledních sil, které jsem sebrala, jsem cizince zvedla do jedné větší díry ve skále.

Těžce oddychujíc jsem klesla na kolena, zatímco cizinec se svalil na dno jeskyně jako špalek.

Zcela vyčerpaná jsem po čtyřech přelezla k němu a zkontrolovala, jestli dýchá. Dýchal – sice mělce, ale dýchal. Bývala bych ho raději uložila dál do hloubi jeskyně, kde by byl chráněný před větrem, ale to bychom oba nejspíš dost dobře nezvládli.

Posadila jsem se, nechala tělo se zklidnit, naslouchala svému dechu, který mě pálil v hrdle, i burácení vln pod námi. Ruce mě nesnesitelně bolely a nohy se mi třásly jako rosol. V hlavě se mi všechno točilo a ve spáncích mi pulzovala bolest.

Vlasy se mi nepříjemně lepily na šíji a na záda. Snažila jsem se je rukama shrnout dohromady, abych je odlepila ze své mokré pokožky, a neúspěšně jsem se je pokusila zaplést. Jenže na to už byly mé svaly příliš unavené a prsty se mi třásly.

Cizinec se nehýbal. Měl zavřené oči a v černých šatech vypadal nebezpečně bledý.

Přece mi tu teď neumře? S námahou jsem se posbírala. Cítila jsem se, jako by mi někdo na končetiny pověsil těžká závaží. Po čtyřech jsem přelezla k nehybnému muži.

„Podívám se teď na to tvé zranění," upozornila jsem ho předem. Jestli mě tedy ještě vůbec mohl slyšet.

Ztěžka otevřel víčka a pohlédl na mě očima podlitýma krví. Zornice mu cukaly, nedařilo se jim zaostřit. Krátce jsem mu položila dlaň na čelo a ihned cítila nepříjemné horko. Celý hořel.

Svezla jsem se na kolena vedle něj, ignorovala kamení, které mě tlačilo do holení, a odsunula jeho krví zamazanou ruku, kterou si stále ještě křečovitě tiskl k ráně. Chvatně jsem zápasila s tkanicemi, kterými měl na prsou zašněrovanou svrchní část oděvu. Trvalo mi příliš dlouho, než jsem se konečně vypořádala s kůží ztvrdlou od mořské vody. Pod ní byl další mokrý svršek z hrubého lněného plátna, přilepený na cizincovu pokožku.

Opatrně jsem nadzvedla lem, abych odkryla zranění. Plátno šlo od rány jen stěží odlepit. Bylo přilepené solí a krví. Cizinec slyšitelně vzdechl, ale ani se nepohnul.

Pod rouchem se objevila odporně vyhlížející rána. Muselo se jednat o řeznou ránu, kterou mu někdo způsobil ostrým předmětem. Její okraje byly silně zarudlé a částečně pokryté nažloutlým strupem.

Udělalo se mi strašlivě zle a nebezpečně mi zavlnilo kolem žaludku, přestože jsem už v životě viděla spoustu zranění.

Musel mít neskutečné bolesti.

„Jak je ta rána stará?" zeptala jsem se. Muž nezareagoval. Vzhlédla jsem a na krátký, strašidelný okamžik se bála, že je po smrti.

Ještě však dýchal.

Vzedmula se ve mně vlna paniky, v zoufalství jsem se napřáhla a pleskla ho dlaní do tváře. To přece není možné, aby mi tu teď umřel, po tom, co jsem ho odvlekla až sem.

Ta facka ho naštěstí přivedla zpátky k vědomí. „Jak stará je ta rána?" zopakovala jsem svou otázku ještě jednou hlasitěji a hleděla mu přitom zpříma do očí.

Podíval se na mě, pak zíral skrze mě, než se znovu probral.

„Včera," vydechl tak tiše, že jsem to málem přeslechla.

Přikývla jsem. Ta rána vypadala zle a slaná voda zabránila tomu, aby se zacelila. Na druhou stranu díky ní nedostala příležitost se výrazněji zanítit. Když si pospíším, má ještě šanci.

Bolavými prsty jsem mu omotala zpátky obvaz ze šátku a postavila se na nohy rychleji, než bych čekala.

„Teď mě poslouchej."

Ani se na mě nepodíval. Nadechla jsem se proto ještě jednou a hlasitěji.

„Poslouchej mě! Já teď zajdu pro medicínu."

Takřka neznatelně kývl bradou a pak vyčerpaně zavřel oči.

Srdce mi bilo jako splašené, protože jsem netušila, co bych měla udělat. Na jednu stranu jsem chtěla rychle vyrazit, na druhou stranu jsem měla strach, že mi umře, než se vrátím.

Ale měla jsem snad na vybranou?

Naposledy jsem se za ním ohlédla. „Běda, jestli umřeš, cizinče! Nedovlekla jsem tě až sem jen proto, abys mohl zdechnout v suchu a teple!" obořila jsem se na něj a na chvíli se mi dokonce zdálo, že jsem na jeho rtech zachytila náznak úsměvu. Pak jsem se otočila a rozeběhla se zpátky do osady.

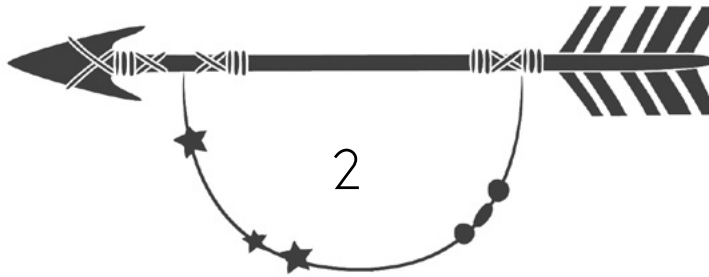

2

OTEVŘENÉ RÁNY

Celou cestu domů jsem přemýšlela, jak se s tímhle prapodivným začátkem dne vypořádat. Teď, když mi kolem uší hvízdal vítr a mé nohy běžely po měkké travnaté pláni, mi konečně mohly hlavou znovu nerušeně proudit myšlenky.

Zprvu jsem si dělala starosti o toho cizince, avšak poté, co jsem si z rukou smyla jeho krev, mě nečekaně zaplavila vlna euforie. Má duše si výskala a svět jako by se rozzářil. Ještě nikdy jsem nezažila nic tak vzrušujícího. Cizinec na našem ostrově!

Pak postupně, když jsem došla na okraj lesa, vysoké stromy na mě vrhly svůj stín a zřetelně jsem uslyšela zpěv ptáků, mě zničehonic přepadl stísněný pocit.

Co jsem to provedla? Hned na začátku jsem se měla na místě otočit a uhánět domů. Hned v tu chvíli, jakmile mi došlo, že to, co leží na pláži, je člověk. Správně bych měla okamžitě informovat Radu o tom, že se na ostrově objevil cizinec.

Má matka mi občas vyprávěla příběhy o cizích lidech, které jí vyprávěla její matka. Už dlouho, velmi dlouho na náš ostrov žádní cizinci nepřišli. Dokonce i z příběhů o nich už zbyly jen útržky vyprávěné potají. Rada je nehodlala trpět. Stále znovu nám kázali o tom, jak zlí byli cizí válečníci, kteří na náš ostrov kdysi přišli,

a jak dobře pro nás je, že už se tu neukazují a my můžeme žít dál v míru.

Zcela bezradná jsem se zády opřela o hladkou kůru kmene jednoho ze stromů a skryla obličej do dlaní.

Jak jsem jen mohla být tak bláhová? Jestli se Rada dozví, že jsem pomohla cizinci, ba dokonce že mám v úmyslu o něj pečovat, dokud se neuzdraví, co by mě čekalo pak?

Nenáviděli by mě, zavřeli by mi veškeré cesty vzhůru do vyšší kasty. Má jediná příležitost, na niž jsem se tak dlouho připravovala, by přišla vniveč. Lidé jako Mareika by na mě dál mohli shlížet s opovržením a připravovat mě o všechno, co mi kdy bylo drahé.

A pro mé děti by to jednou bylo ještě těžší, znovu vystoupat vzhůru, ukázat, co se v nich skrývá, a něčeho dosáhnout. Nadcházející zima měla být má jedinečná šance vyniknout. Tohle měl být přece můj rok.

Zhluboka jsem se nadechla. A ještě jednou.

Takže co teď?

První myšlenka, která mi proběhla hlavou, byla stejně geniální jako bezohledná, a já se otřásla před zákeřností svého podvědomí.

Mohla bych toho cizince jednoduše ponechat jeho osudu. Pokud by ho někdo vůbec kdy našel, netušil by, že s tím mám něco společného já.

Okamžitě jsem zavrtěla hlavou a cítila, jak se na mé tělo snáší ledové mrazení. Ne! I přesto, že by to všechny mé potíže zadusilo už v zárodku, nedokázala bych to udělat. Taková nejsem. Po celý život bych pak musela žít s tichou výčitkou, že jsem zabila člověka. A to by mě přivedlo k šílenství.

I přesto, že to byl cizinec, tak dýchal, chodil, bojoval o svůj život. Možná, že nevypadá stejně jako my, ale je to člověk. Nevrátit se tam by se rovnalo vraždě.

Rychlými kroky jsem se plížila směrem k osadě, jako obvykle přeskakovala přes kořeny a shýbala se pod větvemi na cestě, kterou jsem kráčela už tisíckrát, zatímco mi hlavou vířily myšlenky jako v kruhu.

Vrátím se a pomůžu mu, tak už jsme se rozhodla, protože jsem nemohla jinak. Ale komu bych o tom mohla říct? Vlastně nikomu.

Oznámit to Radě nepřicházelo v úvahu. Už jsem v tom vězela příliš hluboko, než abych se z té záležitosti dokázala hladce vyvléknout. Rozhodně by mě, a možná i Millu, připravili o možnost vzestupu a cizinec by tím byl prakticky odepsaný. Buď by ho ponechali jeho osudu v jeskyních, nebo by ho přinutili ostrov okamžitě opustit a zemřít na otevřeném moři. A to celé kvůli mně. Protože jsem nedokázala udržet tajemství.

Znovu jsem se zastavila a zaúpěla. Vždyť já jsem nezvládla udržet po jeden jediný den v tajnosti ani stříbrný řetízek, jak bych mohla utajit celého člověka? A ještě k tomu tak velkého?

Musela jsem to někomu říct. To bylo jednoduše nutné k tomu, aby mě to tajemství nezadusilo. Někomu, kdo by mi mohl pomoct. Někomu, komu bych mohla důvěřovat.

Milla nepřicházela v úvahu. Nikdy bych svou mladší sestřičku nezatáhla do něčeho takového. Jestli to praskne, tak ať může alespoň s čistým svědomím tvrdit, že o tom neměla ani tušení. I když by jí to zřejmě nebylo nic platné.

Své matce jsem důvěřovat mohla. Ta dovedla střežit tajemství jako nikdo jiný. Žádná taktika, žádné lichotky ani mučení nemohly přinutit mou matku, aby prozradila, co prozradit nechtěla.

Ta by mi ale nepomohla. Určitě by mi radila, abych se tam nevracela, dala věcem volný průběh a nechala toho cizince zemřít. Protože moje matka by takové rozhodnutí dokázala učinit a uměla by s ním žít. Já ne.

Jediný, kdo mi tedy zbýval, člověk, kterému jsem vedle své rodiny nejvíce důvěřovala, jemuž bych bez váhání svěřila do rukou svůj vlastní život, byl Aisek.

Byl to můj nejlepší přítel. Určitě mi pomůže.

Alespoň jsem v to doufala. Protože upřímně řečeno jsem si nebyla jistá, jak na to bude Aisek reagovat. Nadšený z toho zcela jistě nebude. Ale copak má co ztratit?

Už teď byl součástí nejnižší kasty a jako muž by se mohl dostat výš jen sňatkem. Nic z toho, co udělá nebo neudělá, jemu ani jeho rodině nemůže uškodit. Nikdo od něj vůbec nic nečeká.

K osadě jsem dorazila dříve, než jsem se na to cítila připravená. Většina lidí vstala už při východu slunce, šla se umýt dolů k řece nebo se věnovala své práci.

Obvykle jsem se nahoru nechávala vytáhnout lanovou zdviží, protože to bylo nejrychlejší. Dnes jsem však dala přednost schodišti. Schod za schodem jsem stoupala vzhůru mezi stromy, do spleti staveb visících ve větvích, přimknutých ke kmenům stromů nebo trůnících vysoko v korunách. Všude kolem byly můstky a mosty z lanoví, dřeva, jednoduché či zdobené dřevořezbou nebo umně vyplétané. Jednotlivé úrovně propojovala tažná lana, schody a žebříky.

Moje osada vysoko ve větvích stromů. Domov Sorayů.

Abych se dostala k Aisekovu příbytku, nemusela jsem šplhat nijak vysoko. Spodní kasty bydlí nejblíže k zemi, některé stavby dokonce sahají téměř až na zem.

Aisek stál před domem své rodiny na prošlapané větvi a štípal dřevěné špalky na polena.

Jeho kasta se stará o údržbu osady. Ošetřování stromů, jejich sázení, vybírání těch, které je třeba pokácet, a pak se ohánět sekerou, to byly jedny z nejtěžších úkolů, které jsme na našem ostrově vykonávali. A taky jedny z nejnevděčnějších. Byla to práce namáhavá, kterou člověk musel vykonávat na zemi a která mu nepřinášela ani špetku slávy či věhlasu. Spíš naopak, ostatní na lesníky shlíželi přezíravě, pokládali je za nedůstojné a nečisté.

Nešlo mi to do hlavy. Stromy jsou přece podstatou našeho způsobu života. Žijeme na nich, ony nám poskytují ochranu, živí a těší nás. Nedovedu si proto představit větší čest, než moct sázet nové, pečovat o ně a pomáhat jim růst.

Aisek to však nenáviděl. Už mi to říkal tolikrát. Nicméně jako muž si nemohl vybírat, jakou úlohu bude v osadě zastávat. Musí

dělat totéž, co dělal jeho otec, a jedině pokud se přižení do jiné kasty, se to může změnit.

Dva z jeho starších bratrů stáli na visutém mostě vedoucím k jejich domu.

Obvykle jsem Aisekovu rodinu viděla ráda, teď jsem však netoužila nikoho potkat. Obratně jsem se chytila větve nade mnou, vytáhla se nahoru a neslyšně přeručkovala Maconovi a Rubanovi, kteří si mě naštěstí ani nevšimli, nad hlavami.

Na Aisekově úrovni jsem se zastavila a nohama pevně objala kmen stromu. Netrpělivě jsem čekala na správný okamžik, kdy se budu moct nepozorovaně spustit dolů, a odsunula stranou listí, abych mohla nenápadně sledovat, co se děje kolem.

Nechtěla jsem tu ovšem viset věčně, protože po chvilce mě znovu začala bolet stehna. Dnešní ráno mě jednoduše stálo už příliš mnoho sil.

Myšlenky mi utíkaly zpátky k jeskyním, k cizinci, který tam těžce zraněný ležel na tvrdé zemi a bez mé pomoci hleděl vstříc svému konci. Tedy o důvod víc si pospíšit, a přece se ve mně všechno vzpíralo sestoupit za Aisekem a přiznat se mu, jaký nesmysl jsem provedla. Tohle není žádný potrhlý žertík nebo tajemství mé sestry, které jsem nerozvážně vyzvonila. Tohle je vážná věc. Ano, dokonce vážný přečin.

Potřásla jsem hlavou, abych myšlenky zahnala. Na to teď opravdu není vhodná chvíle, pokud chci tomu cizinci zachránit život.

Jako lemur jsem se spustila dolů, téměř až elegantně, a dopadla na větev přímo za Aisekem.

Macon a Ruban se právě vzdálili směrem ke schodům vedoucím k lesnímu podloží a Aisek neúnavně dál sekal dřevo, nehledě na své bratry nebo na mě. Jeho neduživé svaly na šlachovitých pažích se napjaly, když zvedl sekeru nad hlavu a rázně jí švihl do dřeva. Aisek sice zastal všechny své úkoly, ale pro práci lesníka se rozhodně nenarodil.

Jeho otec naopak ano, byl to dobře stavěný muž s velkýma rukama a tvrdým jádrem. Stejně tak jeho bratři. Ale Aisek… Ne, ten tedy rozhodně ne!

Byl sotva tak vysoký jako já a jeho oči neustále vyhlížely něco víc, než co nabízel skromný život lesníka. Toužil po vědění.

„Dobré ráno," oslovila jsem ho. Aisek sebou trhnul leknutím tak silně, že mu špalek vyklouzl z ruky a on se málem sekl do kolene. Jejda.

Celý bledý ve tváři se vyděšeně otočil a upustil sekyru z útlých rukou. Ta sklouzla po hraně větve a přistála dole v křoví. „Ty ses snad zbláznila! Takhle mě vyděsit!" obořil se na mě a z jeho modrých očí šlehaly zlostné blesky, takže vypadaly ještě ledovější než jindy.

V Aisekově rodině neměl modré oči nikdo. Vlastně jsem kromě něj neznala nikoho, kdo by měl takové duhovky. Většina měla oči hnědé, od světlých až po úplně tmavé, nebo s jemně nazelenalým nádechem. Ale modrá byla úkaz, který vyvolával pozdvižení.

Fascinaci tedy bohužel vzbuzovala jen u mě. Většina ostatních na jeho drobnou odlišnost reagovala vyděšeně nebo odmítavě.

„Omlouvám se," zamumlala jsem. Tvrdost v jeho očích se pomalu rozplynula a on se posadil na špalek. Protáhl si krk, přitom mě však nespouštěl z očí.

„Je všechno v pořádku?" zeptal se pomalu a tón v jeho hlase mi prozrazoval, že moc dobře tuší, že to tak rozhodně není.

Zadržela jsem dech a opřela se o kmen za mými zády.

„Aiseku?" začala jsem váhavě a nedokázala se mu podívat do očí. „Něco jsem provedla a potřebuji tvou pomoc."

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit!" vykřikl Aisek přinejmenším po sté, když jsme došli ke skalnatému pobřeží a kráčeli po úzké pěšině k jeskyním. „Jak jsi jen mohla jednat tak nerozvážně?"

„A co jsem teda měla dělat? Nechat ho tam ležet?" štěkla jsem na něj, klopýtala dál a přitom skopla několik uvolněných kamenů

do hlubiny pod námi, aby o ně Aisek, který šel za mnou, nezakopl. „Ty by ses zachoval stejně," tvrdila jsem. Aisek si posměšně odfrkl.

„Já bych měl příliš velký strach udělat něco takového. Ale jak myslíš," brblal, když jsem vlezla do otvoru ve skále, v němž jsem cizince zanechala.

Stále tam byl, ležel přesně na tomtéž místě, kde jsem ho opustila. Na okamžik jsem čekala, že by se snad mohl rozplynout ve vzduchu. Nebo jsem v to doufala po všech těch výčitkách, kterými mě Aisek cestou sem zasypal?

Aisek slyšitelně zalapal po dechu. „Zatraceně, Limeo, co jsi to jenom provedla?"

Hrdlo se mi sevřelo, když jsem zírala na cizincovu ohromnou temnou postavu. Musela jsem být smyslů zbavená, když jsem ho vlekla sem nahoru.

Teď už ale bylo pozdě – pomohla jsem mu a cítila jsem se za něj zodpovědná. Teď musím zkrátka udělat to nejlepší, co se v této situaci dělat dá.

Ten muž tam ležel bez hnutí a mé srdce klopýtlo a zpanikařilo. Nepřišla jsem pozdě? Když jsem si k němu ale klekla a položila mu dlaň na čelo, zachvěla se mu oční víčka a on na mě pohlédl. V jeho očích se zrcadlilo překvapení, ale také jiskra úlevy.

Úlevy, která zaplavila i mě.

Samozřejmě jsem si uvědomovala, jak rozporuplné jsou mé myšlenky. Koneckonců bych měla o mnoho problémů méně, kdyby jednoduše umřel.

Čelo měl ještě více horké než předtím.

Rychle jsem sáhla po své staré tašce přes rameno, přetáhla si ošoupaný popruh přes hlavu a tašku otevřela.

Ven se vyvalily nejrůznější masti a byliny, které jsem si tajně vypůjčila z matčiných zásob.

Nejprve jsem namočila hadr do studené vody z mého vaku na vodu a přiložila ho cizinci na planoucí čelo. Pak jsem mu vsunula

ruku pod šíji a opatrně mu pomohla zvednout hlavu, abych mu dala napít pár doušků.

Aisek tam vyjeveně stál, oči navrch hlavy, a mlčky přihlížel.

„Buď mi pomoz, nebo jdi domů!“ řekla jsem příkřeji, než jsem měla v úmyslu, a on sebou bezděčně trhl. Pomalu se probral ze svých myšlenek, načež se usadil vedle mě.

„Je to přítel,“ vysvětlila jsem cizinci a nečekala na jeho reakci. Namísto toho jsem z kousku plátna vymotala kajolový kořen, nehty jsem z něj oškubala tmavou slupku a zasunula ho raněnému kousek mezi zuby. „Zkus to žvýkat. Zmírní to bolesti.“

„Copak on ti rozumí?“ vyptával se Aisek vedle mě a zvědavě si prohlížel mužovy neobvyklé šaty.

Přikývla jsem. „Mluvil naším jazykem,“ sdělila jsem mu a Aisek se zamračil.

„Opravdu? To je zvláštní,“ zamumlal a s odporem se dotkl provizorního obvazu ze šátku. Pomohla jsem mu ránu odkrýt a Aisek sykl a zalapal po dechu.

„Tohle nevypadá dobře.“ Zamyšleně svraštil čelo a velmi opatrně osahal bledou, zakrvácenou kůži kolem rány. „Ale myslím, že to zvládneme.“

Cizinec zasténal bolestí a já intuitivně vzala jeho křečovitě sevřenou ruku do své. Byla ledově studená a ohromně velká. Konejšivě jsem ji stiskla a cítila tvrdé mozoly na jeho dlani.

„Máš tu léčivou mast?“ Aisek ránu očistil měkkou látkou s trochou vody a já mu volnou rukou podala malou kamennou misku. S ošetřováním vážných zranění měl víc zkušeností než já. Jako lesník se člověk dřív nebo později se zraněními seznámil osobně.

Dvěma prsty Aisek nanesl trochu té slizké hmoty kolem rány, což zklidnilo krvácení, a nechal si ode mě podat několik bylin, některé ze zásob mé matky, ale i některé z těch, které jsme nasbírali cestou sem. Rozžvýkal je v ústech na hořce páchnoucí kaši a poté ji mázl do rány, kterou jsme následně zavázali širokým pruhem tkaniny.

Aisek si otřel ruce do své zástěry, zhluboka se nadechl a zvedl se. „Tak. A teď už nezbývá než čekat," oznámil mi. „Ta kaše ránu slepí a vytáhne zánět z masa. Pokud ustoupí to zčervenání, bude z nejhoršího venku."

Věnovala jsem mu chabý úsměv a podala mu vak na vodu, aby si mohl vypláchnout ústa.

Přetáhla jsem cizinci černé lněné roucho přes obvaz a snažila se přitom nedotknout krve, dokonce jsem mu stáhla šněrování na kožením svršku. Neutáhla jsem ho však příliš silně, aby netlačil na obvaz.

„Limeo?"

Zvedla jsem hlavu a pohlédla na Aiseka, který vyšplhal nahoru na výčnělek.

„Musím se vrátit, než si někdo všimne, že se potuluju kdovíkde. A myslím, že ani jeden z nás nechce, aby se někdo dozvěděl, co jsi vyvedla," prohlásil.

„Děkuji, Aiseku." Vysíleně jsem se na něj usmála. Teď, když jsem věděla, že je o cizince postaráno, cítila jsem, jak mé končetiny těžknou, a nervozita kolem žaludku se pomalu uklidňovala.

Aisek znovu vzdychl a dlouhými prsty si prohrábl černé vlasy. „K čemu by jinak byli přátelé?" povzdechl si a nasadil k tomu příliš strojený úsměv. Pak ukázal na cizince. „Ty tu ještě zůstaneš?" chtěl vědět.

„Hm. Pohlídám, jestli mu začne klesat horečka, a zkusím ho přimět něco sníst," prohlásila jsem a doufala, že to bude tak snadné, jak to právě znělo. Pokradmu jsem si cizince prohlížela. Oči měl zavřené a dech pravidelný. Kajolový kořen účinkoval spolehlivě, snad mu nadělí bezbolestný spánek.

„Limeo?" Aisek stále ještě postával venku na výčnělku a nervózně se kousal do spodního rtu. Tázavě jsem zvedla obočí. Zdálo se, že hledá ta správná slova, a já se začala obávat, že mě zahrne dalšími výčitkami. Nejprve se zadíval na cizince, pak znovu na mě. „Promluvíme si spolu později. Buď na sebe opatrná," vymáčkl ze sebe konečně a já přikývla.

„Kdyby se někdo ptal, tak řekni, že jsem šla lovit."

„Provedu," ujistil mě, otočil se a zmizel mi z dohledu.

Snaživě jsem cizinci vyměnila studený kapesník na čele a z tašky vybalila přikrývku z ovčí vlny a rozložila ji přes něj.

Ještě stále byl strašlivě bledý. Ale Aisek říkal, že teď už můžeme jen čekat.

Neklidně jsem pohupovala koleny a začala jsem si okusovat nehty. To dělám vždy, když se mi nedaří zklidnit nebo jsem nervózní. Jakmile mě u toho přistihne matka, udělá mi přednášku o zanícených ránách a trýznivé smrti. Okamžitě jsem ruce vytáhla z úst. Při pomyšlení na zranění, které jsem právě viděla, mi tahle myšlenka připadala přece jen poněkud morbidní.

Cizinec ze spánku zasténal a krátce nakrčil nos.

Zvláštní. Jak tu tak ležel, uvolněný a spící, téměř jsem si nedokázala představit, že jsem ho považovala za brutálního a nebezpečného. Také jeho tvář působila výrazně mladší než předtím.

Protože byl tak velký, automaticky jsem předpokládala, že bude starší. Teď jsem se však nemohla ubránit dojmu, že může mít sotva pár roků od plnoletosti.

Jestlipak jsou všichni v jeho zemi tak velcí jako on? A odkud to vlastně přišel? Ze všech stran kolem ostrova nebylo nic než nekonečný oceán.

Měl nějakou loď? A jak to, že mluví mým jazykem? A odkud má tu podivnou jizvu táhnoucí se od jeho levého ucha téměř až k bradě, tvořící průsek ve světlém strništi?

Zavrtěla jsem hlavou, abych setřásla své vlastní myšlenky. Tak to by stačilo! Musím začít něco dělat, abych si přestala vymýšlet další a další nesmyslné otázky, na které stejně nedokážu odpovědět.

A abych si znovu nezačala okusovat kůžičku kolem nehtů.

Oběma rukama jsem si odhrnula vlasy z obličeje. Co si mám počít, zatímco budu čekat?

Jestli Aisek ostatním řekl, že jsem šla na lov, v osadě mě nebudou očekávat dřív než večer a ani mě nebudou postrádat.

Cizinec sebou znovu pohnul v neklidném spánku. Skalnaté podloží, na kterém ležel, ovšem nebylo zrovna nejpohodlnější místo k uzdravení. Podívat se tedy po něčem, čím bych mohla zařídit skutečné lůžko, mi připadalo jako dobrý a smysluplný plán. Že by se mi podařilo za bílého dne propašovat slámu a další materiál a nikomu to nepřipadalo divné, nepřicházelo v úvahu, takže budu muset být kreativní.

V touze po nějaké činnosti jsem vyšplhala z jeskyně a rychlým krokem vyrazila vzhůru po pěšině. Poblíž stálo několik stromů, z nichž jsem olámala spoustu tenkých větviček a odnesla je dolů.

Znovu jsem navlhčila šátek na cizincově čele, pozorovala nezdravou bledost jeho tváře, honem se od něj odtrhla a vyběhla znovu ven. Malou dýkou jsem nařezala tolik divoké trávy, kolik jsem jen unesla, nedbajíc na to, že mě ostrá stébla řežou do prstů.

Stavba lůžek sice nepatřila právě k mým silným stránkám, nicméně výsledek nakonec vypadal docela k světu. Pokud si zítra ráno přivstanu a podaří se mi přinést plachtu, pak by to mohlo…

Mé myšlenky najednou přerušil kašel, který mě přiměl se bleskově otočit.

Cizinec unaveně otevřel oči a pohlédl na mě zpoza napůl otevřených víček. Už nepůsobil tak bledě. Vypadalo to dobře.

Znovu zakašlal a složitě se pokusil posadit, což se jeho ráně na boku vůbec nelíbilo.

„Ne! Lehni si!“ vykřikla jsem, klekla si vedle něj a pokoušela se ho oběma rukama zatlačit k zemi. Bez úspěchu. Dokonce i v tomhle stavu byl pořád ještě silnější než já.

„Zatraceně, co to bylo za věc, co jsi mi dala žvýkat?“ zanadával a sáhl si rukou na čelo.

Zjevně už mu bylo dost dobře na to, aby si stěžoval.

„Kajolový kořen,“ odpověděla jsem stroze a zvedla ze země mokrý šátek, který mu spadl z čela.

No, když už tedy sedí, tak bych ho mohla uložit na své dílo z větviček a trávy. „Připravila jsem pro tebe lůžko,“ oznámila jsem

zatvrzele pevným hlasem. Rukou jsem ukázala na neforemnou hromádku vedle sebe. „Myslíš, že se tam zvládneš přesunout?“

Za normálních okolností nejsem tak popudlivá, ale cítila jsem, že mi tenhle den poněkud pocuchal nervy.

Cizinec si své nové lože prohlížel kritickým pohledem. Jestli řekne cokoliv opovržlivého, kopnu ho.

„Pokusím se,“ usoudil nakonec jednoduše.

Se rty pevně sevřenými jsem přikývla a natáhla k němu ruku, abych mu pomohla se zvednout.

„Já sám,“ zavrčel odmítavě, ignoroval mé gesto a napnul svaly, aby se dostal na kolena.

Snažila jsem se nevnímat jeho odmítnutí jako urážku a podrážděně jsem obrátila oči v sloup. On si nejspíš vůbec neuvědomuje, že má na boku opravdu ošklivou řeznou ránu, kterou jsme mu před chvílí ošetřili.

V tu chvíli jsem si ale vzpomněla na kajolový kořen a jeho tlumící účinky, které na něj ještě musely působit.

„Jen proto, že to pořádně nebolí, to ještě neznamená, že je to zahojené. Utlumil tě ten kajolový kořen,“ vyložila jsem mu poměrně příkře a chytila ho za ruku.

„Nech mě!“ zavrčel a ohnal se po mé ruce, jako by to byl nějaký obtížný hmyz. „Já na to neumřu.“

Taková drzost! Kdo si myslí, že je, že si dovoluje odkopnout podanou ruku. V tu chvíli mi došla trpělivost.

Divoce jsem vyskočila na nohy. „Ale ano, umřeš na to, jestli se nebudeš šetřit. Nebo ty si snad myslíš, že bys byl ještě naživu, kdybych tě z té vody nevytáhla, neodvlekla sem nahoru a neošetřila ti rány?“ křikla jsem s rukama zaťatýma v pěst. „Bez mojí pomoci bys už byl dávno po smrti. Konec, chápeš?! Kéž bych tě tam byla nechala ležet, ty jeden nesnesitelný protivo!“ Nejraději bych do něj doopravdy kopla. Už mi cukala noha.

Ale to jsem nemohla. Byl to jen zraněný muž ležící na zemi. Bylo by to ode mě ubohé.

Takže mi nezbývalo nic jiného než udělat čelem vzad a odpochodovat pryč.

Zprvu jsem byla příliš rozzuřená a příliš zaneprázdněná hledáním nejpříhodnější nadávky, než abych dbala na to, kterým směrem jsem se vydala. Najednou jsem se ocitla na louce mezi východním lesem a pláží a svezla se k zemi mezi vysoká stébla trávy. Tady mě nikdo neuvidí, ani kdyby procházel jen několik kroků ode mne. Vítr ševelil skrze stébla trávy, která mě laskala po ramenou, jako by se mě pokoušela ukonejšit.

Pohledem jsem bloumala kolem, pozorovala tančící brouky a jednotlivé mraky táhnoucí přes oblohu. Bylo tu krásně. Mohla jsem jen tušit, jaký je čas, ale jistě ještě nebylo ani poledne.

V mém nitru stále ještě panoval zmatek. Na jednu stranu jsem byla rozčílená a nejraději bych tomu nevděčnému cizinci zakroutila krkem. Na druhou stranu jsem mu i přesto chtěla pomoct, aby se znovu uzdravil. Koneckonců jsem teď za něj byla tak trochu zodpovědná.

Celá tahle spletitá situace s Radou a našimi zákony mě nepříjemně nahlodala, současně mi však dávala povznášející pocit svobody a rebelie.

A ještě ke všemu jsem byla k smrti unavená.

Proč se vždycky stane všechno najednou?

Někde blízko jsem zaslechla pípat párek koroptví, a tak jsem zauvažovala, že bych jich pár mohla chytit, abych přišla na jiné myšlenky a neusnula tady. Protože jsem netušila, kdy bych se znovu vzbudila.

Zvedla jsem se na nohy, protřela si oči, vydatně zívla a najednou jsem zaslechla, jak k mým uším proniká známý zvuk. Ozvalo se bubnování, vítr přinášel jeho rytmus až sem ke mně nahoru na louku a já ho musela následovat.

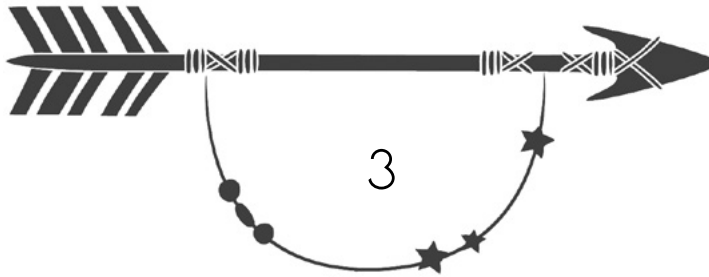

3

SOKETOVÉ

Běžela jsem přes pláně, co nejrychleji jsem dovedla, a využila každou zkratku, kterou jsem znala, překonala řeku přes poražený kmen stromu a rychle doběhla k okraji lesa.

Bubny svolávaly mě i všechny ostatní z mého kmene zpátky do osady. Jakmile se rozezněly, nebylo výmluvy, abychom se všichni bez prodlení nedostavili. Každý se musel okamžitě vrátit zpět. Dokonce i tehdy, pokud kvůli tomu musel opustit tajného zraněného cizince.

Došla jsem k vnějšímu okraji osady, vyvezla se první zdviží nahoru a vyšplhala zespodu přes několik větví k našemu domu. Ten sestával z několika košů kapkovitého tvaru přivinutých ke kmeni starého, úctyhodně starého stromu.

Milla s mou matkou stály na platformě o jednu větev výš a já se vyhoupla k nim nahoru.

„Limeo!“ zavolala sestra, jakmile si mě všimla. Matka jen napůl otočila hlavu, krátce se na mě zadívala temnýma očima a znovu se odvrátila.

Tenhle pohled jsem moc dobře znala. Znamenal, že jsem něco provedla a ona to věděla.

V tu chvíli mi srdce spadlo až do žaludku. Zatraceně! Že by snad věděla o tom cizinci? Ale jak se o něm mohla tak rychle dozvědět?

Nedovedla jsem si představit, že by jí Aisek cokoliv řekl, a jinak o tom nikdo nevěděl.

Aisek s mou matkou prakticky nikdy nemluvil. Říkal o ní, že má ve svém vystupování jakousi nebezpečnou přísnost, která ho děsí.

Bylo tedy prakticky vyloučené, že by šlo o mého cizince.

Mé myšlenky zběsile ubíhaly dál a já se pokoušela bez jediného hnutí brvou zjistit, za co přesně by mě chtěla lynčovat.

S předstíranou nenuceností jsem přistoupila k zábradlí vedle své sestry a poškrábala se na svrbícím nose. „Ty víš, co se to tady děje?" zeptala jsem se jí, abych zakryla svůj pocit viny a pokusila se odvrátit svou pozornost k něčemu jinému.

Všude kolem nás stáli ostatní z našeho kmene na nejrůznějších platformách kolem shromaždiště, které v tuto roční dobu bylo ještě v plném květu a vyzdobené květinovými ratolestmi a břečťanem.

Vzduch vyplňoval bezpočet hlasů, které zatlačovaly zvuky lesa do pozadí. Všichni tu stáli s hlavami dohromady a šuškali si stejně jako Milla a já.

„Objevila se tu vyslankyně Soketů. Už dnes ráno. A celé dopoledne mluvila s Radou," hlásila mi Milla s očima navrch hlavy. Hlas se jí chvěl vzrušením. „Teprve před chvílí skončili a přikázali rozeznít bubny."

Nerozuměla jsem tomu, kdy se s Millou tohle stalo. Ani matka, ani já jsme nikdy neprahly po klepech a senzacích jako ona.

Zdálo se, že Milla slyší všechno, co se kde šustne, má o všem přehled a všechno si pamatuje, jako by nejdůležitější věcí v životě bylo mít přehled o všem a o všech.

Jak zbytečná mi tahle její vlastnost vždycky připadala, tak užitečná najednou byla teď, když člověk potřeboval spolehlivé informace. Milla vždycky věděla, kdo se s kým stýká, kdo co provedl a co se bude dít.

„Hele, podívej se," zvolala najednou s pohledem upřeným směrem nahoru, doslova přikovaná k zábradlí.

Šikmo nad námi se o větev opíral Kai a bavil se se svou sestrou Crenou, která stála na plošině vedle něj a prsty si načechrávala vlasy

zdobené perlami, aby trochu pomohla větru nechat vyniknout celé jejich kráse. Kromě toho tak světu také předváděla tři kroužky na pravém uchu, které ji označovaly jako lovkyni z nejvyšší kasty. Jako obvykle nám, kdo jsme stáli pod nimi, nevěnovali jediný pohled. Nic jiného jsem ani nečekala.

„Crena Kaiovi ostříhala vlasy," zašeptala Milla, přilepená pohledem na vzrostlém mladíkovi jako moucha na medové pasti. „Už jsme se všichni báli, že z toho vyjde úplně zohavený. Ale podívej, jak mu to sluší," vzdychla toužebně a zamrkala tak uchváceně, jak to dovedou jenom zamilovaní snílci.

Otráveně jsem obrátila oči v sloup. Kai tohle, Kai tamto, celé dlouhé dny to nebralo konce. A přitom by mu klidně mohla věnovat celé své srdce na dlani, a on by si jí stejně ani nevšiml.

Patřil do jedné z vyšších kast a nikdy by se nerozhodl ucházet o dívku, která by mu nepřinesla žádnou společenskou výhodu.

„Seber se, prosím tě," sykla jsem příkře a Milla uraženě sevřela své úzké rty. Moc dobře věděla, co si o jejím poblouznění myslím, ale schválně mé poučování ignorovala.

„Tomu ty nemůžeš rozumět," obořila se na mě a založila si ruce na prsou. „Není to tak beznadějné, jak sis vždycky myslela. Dneska u pramene se na mě dokonce usmál." A v jejích očích se znovu objevil zasněný pohled.

Odbyla jsem její komentář potřesením hlavou, než mi došlo něco jiného. „Co jsi dělala u pramene?" zeptala jsem se jí přísně a Mille studem zčervenaly tváře.

Káravě jsem ji probodla pohledem. Však jsem si to myslela už dávno, že za tím klukem pořád běhá. „Ty jsi za ním zase dolézala, co? Zase jsi tím promrhala celé dopoledne namísto toho, aby ses trénovala v lukostřelbě," plísnila jsem ji. „Muž má usilovat o tebe. Ne ty o něj."

Zahleděla jsem se zpátky na shromaždiště pod námi, kde se začínalo něco dít. Caromir, nejmladší syn Hellany z kasty klenotníků, začal zapalovat olej ve vysokých miskách, přestože byl bílý den. Chystalo se něco neobvyklého.

„Co ty můžeš vědět o lásce? Ty, která máš srdce z kamene!“ zamračila se Milla a vzdorovitě vysunula bradu dopředu.

Naštvaně mi zacukal nos, když jsem si tu větu nechala projít hlavou. Srdce z kamene. Kradmo jsem se po sestře ohlédla, ta mi však už nevěnovala ani pohled.

Dobře, možná jsem ještě nikdy nebyla bláznivě zamilovaná, ale jen kvůli tomu hned tvrdit, že mám srdce z kamene…

Mou pozornost upoutalo, když na velké prostranství vystoupili trubači se svými zahnutými signálními rohy.

Pokoušela jsem se nedat na sobě znát, že se mě Milla dotkla, a opřela jsem se lokty o zábradlí. Hrubá kůra, která se od kulaté větve pomalu odlupovala, mě škrábala do kůže. Zahlédla jsem ještěrku, jak mizí mezi hliněnými nádobami za námi.

Milla si stoupla vedle mne, zachovávala si ode mě odstup a pokusila se upoutat pozornost matky, která se pustila do řeči se sousedkou.

„Kdyby ses naučila slušně zacházet se zbraněmi a dokázala něco pořádného ulovit, mohla bys hravě vystoupat do vyšší kasty, jakmile budeš plnoletá,“ řekla jsem Mille jen proto, abych v téhle diskusi měla poslední slovo. „Kdybys patřila do některé z vyšších kast, měla bys větší šanci, že o tebe bude usilovat někdo, jako je Kai.“ To jméno jsem vyplivla jako zapáchající kouř z Močálu mrtvých.

Vážně jsem nechápala, co na něm Milla vidí. Možná, že se může pyšnit pohlednou tvářičkou, ale to je tak všechno. Arogance pronikala do každého jeho pohybu, svými řečičkami a úsměvy sloužil jen sám sobě, a ještě ke všemu to byl budižkničemu, který se zhlíží jen ve své krásné tvářičce a svou práci vždycky přehodí na někoho jiného. A to se přitom u horních kast stejně sotva kdy dalo mluvit o opravdové práci.

Ani lidé, kterými se obklopoval, tenhle můj dojem nezlepšovali, protože se obvykle potloukal kolem Mareiky a jejích kamarádek. Pohrdala jsem jím.

Milla se na mě zadívala s naštvaným výrazem. Takové věci nechtěla vůbec poslouchat. V jejích představách nemělo váhu, z jaké

kasty člověk pochází, protože věřila, že láska může všechny tyto překážky překonat.

Byla stále ještě dost mladá na to, aby se hnala za svými růžovými sny, jež neměly se skutečností nic společného. Uznávala jsem, že pokud šlo o lásku, snad mohla mít pravdu. Ale v žádném případě, pokud šlo o Kaie. A jednoho dne jí to bolestivě zlomí srdce.

Na jednu stranu jsem doufala, že k tomu dojde brzy, aby konečně otevřela oči a začala se činit, aby něčeho dosáhla, namísto toho jejího věčného potulování se s hlavou v oblacích. Na druhou stranu jsem se obávala dne, kdy se moje malá sestřička probudí do reality a zjistí, že nic není takové, jak si to vysnila.

Trubači přiložili nástroje k ústům, bubny utichly a vystřídal je táhlý tón rohů, které nás vybízely ke klidu a připoutaly pozornost všech k dění na shromaždišti.

Členové Rady stoupali vzhůru po širokém uzlovém schodišti, následováni lovkyní oděnou ve slavnostních klenotech našeho sesterského kmene a zhruba půl tuctem mladých mužů, kteří na čele hrdě nesli namalované modravé znamení Soketů. Vysoká soketská žena ozdobená tradičními šperky si ještě vyměnila několik rychlých slov s Erou, mladší členkou Rady, která byla přesto nejméně třikrát starší než já. Vlasy už jí zešedly, přestože její vystupování neztratilo nic ze své úctyhodnosti.

Stále ještě jsem si nedovedla dát dohromady, co má tohle všechno znamenat, ale já jsem nikdy neměla talent na objevování souvislostí, které se týkaly vzájemných vztahů obou kmenů.

Vzhledem k tomu, že Rada aktuálně disponovala pouze třemi namísto obvyklých šesti členů, zůstal z kruhového rozestavění pouhý trojúhelník.

Všichni jsme zmlkli, takže byl slyšet pouze šelest listí. Kdesi v dálce zaskřehotal orlovec říční, což si mnozí jistě vyložili jako dobré znamení.

„Sorayové, národe stromů. My, vaše Rada, před vás dnes vstupujeme v roli prostředníka," rozezněl se vzduchem silný hlas. Era do

široka roztáhla paže, jako by chtěla nechal vítr, aby její slova zanesl až k nám.

Poté promluvila Keris, stařešina kmene. „Sorayové, národe stromů. Soketové, náš sesterský vodní národ, k nám dnes přišli s prosbou. A my jsme po dlouhé poradě rozhodli, že jejich prosbu vyslyšíme."

Skepticky jsem zvedla obočí, zvědavá, co přijde dál. Všichni jsme hleděli na Tala, jediného muže, který byl členem Rady. Vždy k nám promlouval jako poslední a i on jako tradičně začal slovy: „Sorayové, národe stromů." Pak si odkašlal, čímž ještě vystupňoval všeobecné napětí.

Netrpělivě jsem vzdychla. Na můj vkus to celé trvalo příliš dlouho a namlouvala jsem si, že jsem už mohla být dávno na lovu, a celé tohle vyrušení mi přišlo nevhod. Ve skutečnosti jsem měla strach z matky a toho, co mi řekne, jakmile k tomu dostane příležitost.

Pokradmu jsem se na ni podívala. Nevšimla si toho, stejně jako všichni ostatní se dívala dolů na shromaždiště, na čele hlubokou vrásku. Jak jsem ji znala, určitě byla stejně rozladěná jako já, že tolika tradičními řečmi zdržují vlastní poselství.

„Národu Soketů se nedostává mladých, ctnostných žen, a proto k nám jeho matky vyslaly dvanáct svých nejlepších synů, aby se u nás ucházeli o naše ženy."

Co prosím? Málem jsem se zakuckala vlastními slinami a musela jsem potlačit kašel, abych na sebe nevhodně neupoutala pozornost.

Zvedla se vlna šuškání, jako náhlý závan větru. Milla a matka hned daly hlavy dohromady a já jen kroutila hlavou nad jejich nadšením z té zprávy.

Tohle totiž rozhodně nebylo nic, z čeho bych jásala. *Mladé, ctnostné ženy* neznamenalo nic jiného než *ženy ze vznešených vrstev*. Nepochybovala jsem totiž o tom, že Soketové mají právě tolik mladých žen jako my. Ovšem žádná matka se samozřejmě nechtěla smířit s tím, že by jednoho ze svých *nejlepších mladých synů* postoupila nějaké ženě z kasty pod jejich úroveň, aby klesl ve společenském žebříčku. Bylo to tak vypočítavé.